

ולפעמים האמא לא בוכה, כי היא בעצמה כזו. פעמים שהיא במו ידיה העבירה את בניה במולך של פינוקי העולם הזה ובתבערת אש היצר הרע. היא בעצמה רכשה לילד את כל המכשירים שסנוורו את עיניו לנצח, שזיהמו את נשמתו לדור דורים.

ובתוך שואה זו עדיין אנחנו בני הישיבות והאברכים מסתובבים חיים. כמו ה"מוזלמנים", ניצולי השואה, שעדיין שורדים ונושמים. כמה מאות אלפים, בודדים בתוך האנושות כולה החיה על פני כדור הארץ השקוע וטבוע בזוהמת ביב החומריות. אנו היחידים ששוחים בתוך המים העכורים הללו כשהראש בחוץ, נגד הזרם. מנסים בכל כוחנו לא לטבוע או להיסחף עם כולם בשטף המדרון המודרניות. הבודדים שלא שותים ביחד עם כל העולם (!) ממי המדמנה המזוהמת הזו, בדמיון שאלו מי מעינות גן עדן עלי אדמות.

[ודרך אגב, הצבע הוורוד הזה הוא רק הצבע השטחי והראשוני של חיי הדמיון. אבל הוא מחליף צבעים במהירות האור אל עבר החושך, עד שלבסוף תמיד הוא הופך לשחור משחור. סכינים ואלימות, אלכוהול וסמים, רצח והתאבדות. הוא השטן, הוא יצה"ר, הוא מלאך המוות.]

מי ששותה את כל תרכיז מתיקות החיים בבת אחת ובלי למהול כל טיפה בהרבה מים (ואין מים אלא תורה), נשאר בסוף צמא עד מוות. אשרינו אנו החרדים שהצבע השטחי והראשוני שלנו הוא שחור מלכתחילה (כמו הצבע של אותיות ספר התורה, הפסולים בכל צבע אחר), כדי לבלוע, לטשטש ולהתגבר, על כל הצבעים הססגוניים האחרים המאיימים עלינו.

ולכן כולם שונאים ומקנאים בנו. אנחנו הצבע החזק ביותר, אך גם האציל ביותר. איכות חיינו, הסיפוק והאושר הרוחני, חיי המשפחה, הערכים והחינוך, צבועים בצבעים היפים ביותר. אל תראוני שאני שחרחרת... איך שלא יהיה עדיף לבוש שחור מנשמה שחורה.]

חייבים אנו להעריך את עצמנו מאוד. בשואה אין הרבה ניצולים. ואם בשואה הקודמת אמרו גדולי הדור, שכל מי שניצל היו עליו שני מלאכים, שנשלחו שמים לשומר באופן אישי. כל שכן וקל וחומר בשואה זו, שכל אחד שעדיין לומד, מתפלל, מתאמן, נופל וקם, ומשתדל לשחות מעל גלי היצר הרע העכורים, יש עליו שמירה נוראה של הקב"ה בכבודו ובעצמו. וכדאיתא בגמרא: "אילולי הקב"ה עוזרו אין יכול לוי".

איזה הערכה עצומה יש אצל כל אחד מאיתנו לאותו יהודי, שבסוף יום העבודה במחנות העיניים באושוויץ, עלה על דרגשו והוציא דף גמרא מקומט והקריא מתוכו לכמה מחבריו צילי האדם המהלכים סביבו, באותם ימי חושך ואפילה.

אך לא פחות הערכה והעצה חשתי בלבי, כאשר יום אחד נסעתי בקרונות חברת "אגד" העמוסי אדם ודחוסים ביהודים, עד אפס מקום. האוטובוס - מרצסד חדש 2005, המיזוג פועל במלא עוזו. אך באוטובוס המשוכלל היה חסר שכלול אחד. הצניעות לא הייתה שם. קרונות "השואה הוורודה" במיטבה. הפריצות והגסות המערבית ניבטה מכל פינה. רעב רוחני, נשמות מיוסרות שאינן מרגישות בייסוריהן.

ובתוך קופסת סרדינים וסרדינות ענקית זו ניצב לידי בחור ישיבה בודד כשמשקפיו בידו. כן! לא ע"ג עיניו אלא ביד! הנוף האנושי שמשתקף אל למול עיניו, לא מאושר. הוא ודאי לא ירגיש מאושר אם יראה את הנוף הזה בחדות ברורה. בחור נוסף יושב כשגמרא כיס בידו ומסתיר בספרו את הנוף האנושי, תוך כדי לימוד. התרגשתי לראות כאלה שאיכפת להם, שעניהם יקרות להם, אשרי חלקם.

ולסיום. כמה צריכים אנו לכל הפחות להיזהר, לא להיות כאותו מפקד נאצי הנהנה לראות יהודי גוסס. הרי כל הקניונים, מרכזי העיר והתחנות המרכזיות הם ממש משרפות, קרמטוריום בגרסה מודרנית לשריפת נשמות טהורות בפריצות הקיימת בהם. וכשאחד מאיתנו נכנס ח"ו למקום זה ונהנה ח"ו לראות את התועה האלו בחטאם, בלבושם, וברשעם, ה' ירחם - חודרת בו תוך כדי כך גם כן נאציות, הנהנית לראות יהודי גוסס.

לו היו נפקחות לו עיניים רוחניות, היה רואה את נשמתם של יהודים אלו מתענה וכואבת, גוססת ומתאבלת, בוכה ומורידה נחלי דמע על צלם אלוקים זה של בנו או בתו של מלך מלכי הקב"ה, התועה ומחלל את קדושתו! האם יתכן שאחד מאתנו יינהנה ממה שה' כואב, מדבר ששכינת עוזנו בוכה עליו? יהודים בשואה מסרו נפשם למיתה, כדי לא לבזות ספרי תורה ולא יכלו לראות כבלע את הקודש כאשר הגרמנים לקחו ס"ת, גזרום, קלעום, והפכום לתופים, תיקים, מנעלים וסנדלים.

וכיצד הנך מסוגל להביט ולראות בשיוויון נפש בנשמת אדם או אשה מישראל, שנשמתו משולה לס"ת, וכדאיתא אדם מישראל שמת דומה לס"ת שנשרף. ורשעים אלו הקרויים בחייהם מתים, נשמתם המשולה לס"ת נמצאת עדיין בתופת השרפה ואתה מתכופף, מגיש לפיך סגריה או מקטרת ומדליק ונהנה מאש זו? אינך כזה רשע ואל תעשה את עצמך כזה!

בספר איוב סדר הדברים הוא כך: הקושיות על צדיק ורע לו, הקושיות על רשע וטוב לו ולאחר מכן הקב"ה בכבודו ובעצמו, מתגלה מן הסערה ומברר את הדברים. יהי רצון שכבר יתגלה גם אלינו הקב"ה מתוך כל הסתרי פניו ויגאלנו גאולת עולם בקרוב בימינו.

בהעצה לשורדים - "השרידים אשר ה' קורא".

"פברואר 1942. מחנה ריכוז בירקנאו. המחנה לובש ציפה ודריכות, כולו עטוף חגיגות וטקסיות. אדולף שטורמכר הגנרל בצבא הגרמני, אמור לבא היום לביקור בבית החרושת לייצור דם, סבון יהודי, עיניים והשפלה. הוא מגיע לבדיקה התקופתית במכונת ההשמדה הלאומית לראות אם פועלת כנדרש, החיילים מצחצחים את נשקם ונעמדים בטורים מסודרים למופת, כיאה לסדר הגרמני.

הוא מגיע וסוקר את מחנה הכבוד. הוד מעלתו מביט לכל חייל עמוק בעיניים, לבואק אם האכזריות החייתית נמצאת שם במינות הדרוש. לאחר כבוד הוא נכנס בעצמו לחדרי העיניים ולאולמות המוות המצבורי - תאי הגזים. הוא מפלילתו מחייכים ומתמוגגים מהנאה, לראות את עיניו היהודים מקרוב ולחוות בניסויים המפלצתיים שנערכו בהם, כאילו היו חיות מעבדה.

גם על המאפיה לא פסח, לא כדי לטעום בייגל לארוחת הבוקר, אלא לדאוג שאש התנורים בקרמטוריום תבער במלא עוזה. הן אפשר להגביר במעט את מעלות החום כדי להגיע לתפוקה מקסימלית באפיות יהודים למוות. הזמן שבעבר לעולם לא ישוב והיהודים האלה לא נגמרים..."

תיאור קצר זה אינו אפילו טיפה אחת מאוקיינוס הזוועות שהתחוללו שם באירופה בשנות השואה האיומה. עת אשר שלט האדם באדם לרע לו. בימים ההם כאשר הגיהנום אווה לו את הארץ למושב לו, והשטן הוא מלאך המוות החליט לרדת ולהתגלם בדמות אנוש. וכנראה שכאשר בני אדם נהפכים למלאכי חבלה הם עושים את זה טוב יותר. ואז היטלר, מנגלה, איכמן ושות' ימ"ש, הפעילו את מכונת ההשמדה של העם היהודי בדם ואש ותימרות עשן.

אך דעו לכם, קוראים יקרים, הייתה זו רק התחלה. הייתה זו שואה נוראה. שואה של "צדיק ורע לו". שואה שכילתה שליש מהעם היהודי וצאצאיהם עד סוף כל הדורות. אך מאז שהסתיימה שואה זו פרצה לה שואה חדשה גרועה מקודמתה. שואה שקטה ושלווה, ורודה, "דידותית" וססגונית (הוא לא קשורה בדווקא למדינה הציונית!)

זה כבר שנות דור שקיימת סביבנו שואה רוחנית של "רשע וטוב לו". הגשמיים והחומריות המתפתחת, השכלולים הטכנולוגיים, הדמוקרטיה והמתירנות, מכשירי האלקטרוניקה והתקשורת ורובם המוחלט של אנשי העולם המתפתים אחריהם, יצרו מצב של איבוד ערכים מוחלט, המחריב את כל ערכי האנושות, המוסר, היהדות, והתורה; המרקיב ומכלה מבפנים כל חלקה טובה.

ואם מלפנים ירדת הדורות הייתה נמשכת דור - 30/50 שנה. היום הירידה היא בכל שנה מחדש. ובפרט בשנים האחרונות שהשטן מזער את עצמו לממדים מיקרוסקופיים, לובש בלבוש מסך צבעוני וידידותי ביותר לכל משתמש. פלפונים, נגנים, אייפונים, מחשבי כף יד, DVD וכל המכשור האינטלגנטי והחכם של שנות האלפיים.

אמונים אנו לכלל ש"גדול המחטיאו יותר מן ההורגו" ואם כן השואה הארוכה והמתמשכת הזו חמורה יותר, מכמה וכמה סיבות. אם בשואה היא נהרגו ונשרפו הגופות, בשואה זו עולות בלהבות נשמות. ב"שואה השחורה" כל מי שמת על קידוש ה', הגם שהשכינה הקדושה כואבת את כאב גופו ואומרת "קלני מראשי קלני מזרעו", אך לאחר מות קדושים זכה והתעלה במעלות קדושים וטהורים. מיתתו כפרתו ויושב בצל הקדושה תחת כנפי השכינה בהיכלם של מקדשי השם והרוגי מלכות אשר אין כל ברייה יכולה לעמוד במחיצתם.

אך "בשואה הוורודה" של ימינו, מאות אלפי בניו היקרים של בורא כל עולמים ובני השכינה הקדושה, נאבדים לנצח ונכרתים לגמרי מעץ החיים בטומאת הכפירה הנוראה שירדה לעולם, ג' עבירות החמורות, ובמינות ופריצות והפקרות איומה, השוררת בראש כל חוצות.

בשואה הקודמת ידע כל אחד לזהות את האויב, לפחד ולנוס לנפשו. כל ילד יהודי ידע איך נראה חייל הוורמאכט או קלגס נאצי, עם צלב קרס על דש יגדו וסמל גולגולת מוות חקוק בכובעו וכך ניסו וגם הצליחו לברוח, להשתמט, להיעלם ולהתחמק. האויב היה ברור ומזוהה.

אך כהיום האויב לובש בגדי אוהב. הכל נראה מחייך, מעניין, מסקרן, קורץ ומפתה. השטן המתגלם בכל מכשיריו שהכשירו אותו לבוא בקהל, ברזולוציה של 50.000 צבעים, מחייך אליך דרכם בכל פה. ומחבק אותך בחיבוק עז, תוך כדי שהוא מושך אותך לגלישה במגלשת השאול, של רשעים בחייהם קרויים מתים. ובשואה זו נפלים רבבות ללא ירייה אחת. הכל בקליק של כפתור או מסך מגע. גולשים הישר לשאול תחתית תוך כדי שתיית קפה בדממת אלחוט, באווירה שלווה וממוזגת.

אלפים נלכדים ברשת אלחוטית החודרת אל הפרט, דרך אנטנה מובנית אל המחשב הנייד או הנייח. ללא הבדל דת, גזע, צבע ומין. מחובשי כיפות סרוגות צבעוניות - מזרחניקים, עד חובשי סרוגות לבנות, ירמולקים. מלובשי פראק מחברו חיבורים, עד לובשי סירטוק משבע מאות שבעים. חסידי סאטמר מתנגדי הציונות, ועד קנאי סקרקי ירושלים. כולם עולמים להילכד בגדרי התיל העוקרניים האלו: דבלוי דבלוי דבלוי. נקודה. וכמו שניבא כבר דניאל על אחרית הימים "ומן המשכילים ייכשלו, לצרוף בהם ולברר וללבן עד עת קץ."

בשואה הקודמת האם בכתה על בניה שנהרגו, נקרעו ונתלשו מזרועותיה באכזריות נאצית אל עבר המשרפות. אך גזירה על המת שישתכח מהלב. ובפרט שבמותם על קידוש ד' הם נהיו לצדיקים שבמיתתם קרויים חיים. אך בשואה זו האמא בוכה על בנה שבגופו עדיין חי, אך נשמתו כרותה מעוה"ב. נפשו הזדהמה והסתאבה בחטאים, שכלו ודעתו סוממו בסם המוות של השטן.